

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/14/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200627
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200627.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: Eduard Klein VANESA, s miestom podnikania A. Hlinku 481/58, Nováky, IČO: 44 802 153, zast.: JUDr. Jana Bezáková, advokátka so sídlom advokátskej kancelárie Bakalárska č. 6, Prievidza, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, IČO: 42 499 500, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 1. decembra 2015 sp. zn. 11S/59/2015-60 v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 1. decembra 2015 sp. zn. 11S/59/2015-60 potvrdzuje.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1095173/2015 z 06.07.2015 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej na účely rozsudku len „správca dane“) č. 20090353/2015 z 13.04.2015 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku v znení relevantnom na prejednávajúcu vec odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to

dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane podľa § 68 ods. 5 a 6 Daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2013 vo výške 6000 €. Vyrubenie rozdielu dane správca dane odôvodnil tým, že žalobca porušil § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“).

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

Podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

3. Ďalej z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie november 2013 a protokol z tejto daňovej kontroly č. 9313401/5/300382/2015/Mot z 09.02.2015 (ďalej len „protokol“) bol žalobcovi doručený dňa 13.02.2015. Uvedenou kontrolou preveroval dodržiavanie ustanovení zák. č. 222/2004 Z.z. Pripomienky žalobcu k protokolu boli prerokované dňa 31.03.2015.

4. Správca dane neuznal žalobcovi právo na odpočítanie dane z faktúry č. 2013/11/05/01 zo dňa 05.11.2013 vystavenej daňovým subjektom MAT TREX, s.r.o., Košice, (ďalej len „dodávateľ“), za poskytnutie reklamných služieb, pretože nebolo preukázané, že dodávateľ skutočne zabezpečil a dodal služby deklarované na faktúrach. Okrem toho faktúra neobsahovala predpísané náležitosti v zmysle § 74 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona č. 222/2004 Z.z.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

5. Proti napadnutému rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne na Krajský súd v Trenčíne žalobu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia a postupu správnych orgánov, na základe ktorej krajský súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v len „O.s.p.“) (§ 247 a nasl.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.), oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa a dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť. Preto na nariadenom pojednávaní podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania, pričom vyslovil právny názor, že záver o nepriznaní práva na odpočet DPH zo spornej faktúry žalobcovi je dôvodný, má oporu vo vykonanom dokazovaní a v riadne zistenom skutkovom stave.

6. Podľa názoru krajského súdu boli pochybnosti správcu dane a žalovaného o oprávnenosti nároku

žalobcu na odpočet DPH založené na skutočnostiach, ktoré vyplynuli správcovi dane z vykonaného rozsiahleho dokazovania a šetrenia. Dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu, ktorý mal preukázať, že nárok na odpočet DPH si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami. Preukazovanie dodania služieb len faktúrou a inými listinnými dôkazmi nie je postačujúce, a to ani pri preukázaní existencie fakturovaných služieb. Neunesením dôkazného bremena zo strany žalobcu sa pochybnosti žalovaného a správcu dane stali relevantným dôvodom na nepriznanie odpočtu DPH.

7. Krajský súd vzal do úvahy najmä nesúlad v deklarovovaných časoch uzatvárania zmlúv a plnení, nepredloženie požadovaných podkladov, zvlášť nepreukázanie obchodnej komunikácie žalobcu s dodávateľom, resp. s jeho konateľom. Ďalej krajský súd poukázal na nedostatky predmetnej faktúry, z ktorej neboli zrejmé všetky zákonom vyžadované skutočnosti - druh a rozsah služieb.

III.

Odvolanie žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

8. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.01.2016 (č.l. 68) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./;
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

9. Odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobcu:

- žalobca v daňovom konaní predložil všetky doklady, ktoré je povinný podľa zákona viesť, ako aj doklady, ktorými preukázal skutočné dodanie reklamnej služby (dokumentácia k reklame);
- daňový orgán nemôže od osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH všeobecne požadovať preverenie, či osoba, ktorá vystavila faktúru, na základe ktorej sa požaduje vykonanie odpočtu, spĺňa podmienky zdaniteľnej osoby, disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a splnila si svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, pre účely zabezpečenia sa, či na strane predchádzajúcich subjektov nedošlo k nezákonnostiam alebo daňovému podvodu a aby disponovala takýmito dokumentmi;
- daňový orgán nie je oprávnený zamietnuť právo na odpočet dane, ak zdaniteľná osoba nemá okrem faktúry iné dokumenty, napriek tomu, že vecné a formálne podmienky vzniku tohto práva boli splnené a osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane vystaviteľa faktúry;
- je potrebné, aby bola skutočnosť neexistencie zdaniteľného plnenia riadne preukázaná zo strany správneho orgánu a nepostačuje len pochybnosť. Dôkazné bremeno znáša správca dane;
- žalobca má za to, že boli naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2011.

10. Žalobca navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

B)

11. Podľa vyjadrenia žalovaného sa v odvolaní uvádzajú v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na prvostupňovom súde. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s § 250ja ods. 1 O. s. p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O. s. p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolaniu nemožno vyhovieť a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. potvrdil.

13. Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto odvolací súd primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

14. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

15. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu k problematike daní plynie, že správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie za preukázanie správnosti týchto údajov dôkazné bremeno. Správca dane je oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na odpočítanie DPH (viď napríklad rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 8 Sžf 75/2014).

16. Podľa judikatúry Súdného dvora Európskej únie sú členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (medzi inými pozri rozsudky SD EÚ zo 17. júla 2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29. júla 2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 21; resp. v spojených veciach z 21. júna 2012 Mahagében a Dávid, C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie DPH a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej.

17. Zákon o DPH vyžaduje na uplatnenie práva na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú uskutočnenie zdaniteľného obchodu. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie vykonané konkrétnym platiteľom dane. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne

zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (sp.zn. 8 Sžf 26/2014).

18. Po preskúmaní vydaných rozhodnutí a administratívneho spisu aj odvolací súd dospel k rovnakým záverom ako finančné orgány a prvostupňový súd, že sa žalobcovi pri spornej faktúre nepodarilo preukázať splnenie podmienok na odpočítanie dane, ako sú ustanovené predovšetkým v § 49 a § 51 zák. č. 222/2004 Z.z.

19. Keďže sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a nevidí potrebu opätovného detailného zopakovania chronológie sporu a všetkých súvisiacich právnych úvah, iba doplní a rozvinie tam uvedené myšlienky.

20. V preskúmvanom prípade vznikla pri daňovej kontrole pochybnosť, či boli žalobcovi služby prevažne reklamného charakteru dodané jeho deklarovateľom, ktorý vystavil za ich dodanie faktúru. Rozsiahlym šetrením správca dane dospel k zisteniam, ktoré ho viedli k záveru, že nebolo preukázané, že by na faktúre označený dodávateľ skutočne zabezpečil a dodal reklamné služby uvedené na spochybnenej faktúre. Ako v podstate uviedol žalovaný v napadnutom rozhodnutí a rovnako i krajský súd, na vyvolanie dôvodnej pochybnosti je minimálne postačujúce, ak sa objaví nejasnosť či dokonca nelogickosť v chronológii deklarovateľných a preverovaných skutočností. Najvyšší súd nespochybňuje argumentáciu žalobcu, že pri tomto type obchodov sa niektoré zmluvné vzťahy vopred (predbežne) uzatvárajú ústne či celkom neformálne. Najvyšší súd k nej doplňuje, že takéto dojednania môžu obsahovať a často obsahujú mlčky alebo výslovne formulované odkladacie podmienky týkajúce sa napríklad neistej dostupnosti reklamného priestoru, reálnej uskutočniteľnosti dohodnutých plnení za primerané alebo dohodnuté (maximálne) náklady, uskutočnenia či neplánovaného zrušenia samotnej akcie, na ktorú sa viažu reklamné služby a podobne.

Avšak ak žalobca predkladá správcovi dane písomné doklady (vrátane faktúry a zmluvy s dodávateľom), ktoré sú datované tak, že vytvoria časové nezrovnalosti s inými zistenými či deklarovateľnými skutočnosťami, musí žalobca rozptýliť takúto pochybnosť uveriteľným a v rozumnej miere dokladovaným vysvetlením.

21. Pokiaľ teda správca dane po zistení nezrovnalostí v dátumoch uvedených na reklamných zmluvách v príslušnom obchodnom reťazci vyzval žalobcu na preukázanie deklarovateľných skutočností, a to predovšetkým toho, kedy, ako a v akom rozsahu objednal reklamné služby, nekonal v rozpore so zákonom. Hoci žalobca tvrdil, že s konateľom dodávateľa komunikoval e-mailom, avšak nijakú e-mailovú komunikáciu nepredložil. Pri danom rozsahu fakturovaných plnení ako aj s prihliadnutím na povinnosti účtovnej jednotky v zmysle zákona o účtovníctve je neakceptovateľné, že si žalobca neuchoval nijaký iný doklad či záznam o komunikácii s dodávateľom, než iba stručnú písomnú zmluvu o poskytovaní reklamných služieb s neupresneným rozsahom plnenia a k nej priradenú faktúru, v ktorej však chýba podrobnejší rozpis dodaných plnení. Tento nedostatok faktúry bol podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež dôvodom nepriznania práva na odpočet dane.

22. Existencia deklarovateľných reklamných služieb ako plnenia protistrany, t.j. že v reklamnej kampani vystupoval ako partner projektu, je nepopierateľne dôležitá pre samotný obchodný záväzkový vzťah a povinnosti z neho vyplývajúce. Avšak toto je pre posúdenie jeho práva na odpočítanie dane napokon irelevantné, pretože zákon č. 222/2004 Z.z. vyžaduje preukázanie nielen toho, že žalobcovi ako daňovému subjektu bolo kýmisi poskytnuté presne nešpecifikované plnenie, ale aj toho, že plnenie poskytol práve ten platiteľ dane, ktorý vystavil faktúru a v presne špecifikovanom rozsahu a štruktúre, ako je uvedené na faktúre.

23. Odvolací súd uznáva, že pre žalobcu ako podnikateľa, ktorý si objednáva reklamné služby zriedka alebo dokonca po prvý raz, môžu byť niektoré s tým súvisiace obchodné zvyklosti panujúce v uvedenom odvetví (najmä § 264 Obchodného zákonníka) neznáme. Rovnako si nemusí byť celkom istý, čo všetko si musí uschovať pre následné daňové konanie. Avšak práve preto by sa od neho očakávala vyššia opatrnosť, zvlášť vo vzťahu k jemu dovtedy neznámemu poskytovateľovi služieb, ktorá sa môže

napríklad zabezpečiť službami daňového poradcu.

Ak naozaj došlo k dodaniu služieb presne tak, ako tvrdí žalobca, môže sa z jeho pohľadu javiť ako nespravodlivé, že nakoniec bude musieť znášať daň, v ktorej odpočítanie dúfal. Pre daňové orgány a rovnako krajský aj odvolací súd však platí povinnosť vychádzať z preukázaných relevantných skutočností a pokiaľ zákon č. 222/2004 Z.z. v ustanovení § 49 ods. 2 ustanovuje, že sa odpočítava daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ, musí nielen deklarovať, ale aj hodnoverne preukázať splnenie uvedenej povinnosti. V situácii, keď nie je preukázané, kto a v akom rozsahu služby poskytol, nie je možné priznať žalobcovi ním nárokované právo na odpočítanie dane.

24. Už samotný fakt, že žalobca nepredložil dostatočný dôkaz ani len o rozsahu objednaných služieb, znemožňuje použitie prístupu, ktorý zvolil senát Najvyššieho súdu rozhodnutosťou vo veci citovanej žalobcom, sp.zn. 3Sžf/1/2011, ktorý ako jedno z východísk svojho rozhodnutia uviedol: „Najvyšší súd zistil, že pri každej faktúre sa nachádza podrobný súpis dodaného tovaru a služieb. Nejde o situáciu, že by žalobca disponoval iba faktúrou so všeobecným opisom zdaniteľného plnenia ktoré by bolo nepreskúmateľné“.

Naproti tomu v prejednávanej veci chýba v spornej faktúre dostatočne podrobná a jasná identifikácia služieb v zmysle rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp.zn. C-516/14 z 15. 9. 2016 vo veci účastníkov Investimentos Imobiliários e Turísticos SA proti Autoridade Tributária e Aduaneira, ktoré mali byť dodané zo strany dodávateľa.

25. Fakt, že dodávateľská spoločnosť či iné subjekty v obchodnom reťazci vrátane účtovníctva a iných dokladov sa dostali do rúk nekontaktných osôb, pôsobí teraz na ťarchu žalobcu, aj keď ho priamo nezavinil. Nemožnosť preveriť uskutočnenie predmetných plnení u dodávateľov, resp. subdodávateľov žalobcu, a to v dôsledku prevodu obchodných podielov a výmeny konateľov v týchto spoločnostiach, totiž sťažila dôkaznú situáciu žalobcovi, nie správcovi dane, ktorý na základe vyššie opísaných zistení oprávnené spochybnil reálnosť deklarovaných plnení. Je na žalobcovi, ktorý si uplatnil právo na odpočítanie dane a ktorého zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie deklarovaných skutočností, ktoré sa ukázali ako pochybné, aby tieto pochybnosti vyvrátil ďalšími dôkazmi.

26. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca dôkazným bremenom na preukázanie splnenia materiálnej podmienky odpočítania dane z deklarovaných plnení, t.j.

- reklamné služby zaevidované žalobcom na vstupe musia byť poskytnuté iným a konkretizovaným platiteľom dane,

- uvedené služby, ktoré by mali zakladať toto právo, musia byť použité žalobcom pre potreby jeho vlastných výstupných zdaniteľných obchodov,

bol zaťažený, avšak ho neuniesol.

27. K žalobcovej argumentácii, že daňový úrad nemôže požadovať od daňového subjektu ubezpečenie sa v tom smere, či na strane „predchádzajúcich subjektov“ nedošlo k nezákonnostiam alebo daňovému podvodu, odvolací súd uvádza, že v prejednanom prípade táto otázka nebola relevantná, pretože nepreukázané zostali okolnosti posudzovaného obchodného vzťahu žalobcu s jeho dodávateľom, nie so subjektami, ktoré kontrahoval dodávateľ.

28. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol po právnej stránke správne a v súlade so zákonom, keď sa na podklade riadne zisteného skutkového stavu stotožnil so závermi žalovaného a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku nie sú dôvodom na zrušenie alebo zmenu rozsudku krajského súdu, rozhodol odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca v tomto konaní úspešný nebol a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov konania zásadne neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).